

ПРОЩАВАНЕ

Въ килия свѣтла, въ манастира,
лежеше боленъ царь Борисъ.
Вънъ — въ багри грѣха баири,
блестѣше сводътъ синь и чистъ.
И слънцето, съ усмивка златна,
цѣлуваше свѣта. И май
крила разперилъ надъ земята
владѣеше изъ родний край.
Отъ вѣтъръ пролѣтень шумѣше
гората въвъ зеленина:
наблизу ручей бѣлъ шуртѣше
всрѣдъ полски дѣхъ и тишина.
На птици, скрити въ дървесата,
звънѣше волно пѣсенята,
и на Бориса въвъ душата,
като че стихваше скръбта.
Съ очи, примрежени отъ мжка,
погледна той отсрещний пѣтъ
и стори му се, че въ разлжка
забравенъ страда въ тоя кѣтъ.
И въ утрината ведра, ранна,
при него припна младъ монахъ
и съ кроткъкъ гласъ слова подхвана:

— Царю, — ей въ облаци отъ прахъ
очакваниятъ пѣтникъ иде,
лети на вихренъ, враненъ конь —
съ едничка мисль — да те види!
Той е синътъ ти Симеонъ! —
Борисъ едва глава повдигна,
продума съ болка на сърдце:
— О, нека по-скоро пристигне —
да го прегърна съ две рѣце! —
И млъкна той. А като вѣтъръ
хвърчеше конникътъ. Въ захласъ
Борисъ се взрѣ къмъ равнината,
зарадванъ въ сетния си часъ.
И ето — стѣпки прозвучаха:
дойде любимецътъ желанъ,
и подъ прихлупената стрѣха
той влѣзе въ манастира самъ.
И къмъ Бориса на колѣне
се хвърли мълкомъ, натѣженъ,
презъ сълзи не веднажъ простена,
отъ слънчеви лѣчи огрѣнъ.
И бледното лице погали
на своя мждъръ, благъ баща —